

**ÉVKÖZI 21. VASÁRNAP****A év**

1-4 oldal

Olv.: Iz 22,19-23 – Róm 11,33-36 – Mt 16,13-20

***KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL******Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Ajánljuk fel ezt a szentmisét az iskolát kezdő fiatalokért, hogy valóban lelkileg készek legyenek arra, hogy találkozzanak azokkal, akik az igazság magvait hintik el az ő életükben. Nagyon tetszett miniszterelnök úrnak a megnyilatkozása tihanyi Transzit-on, amikor arról beszélt, hogy az iskolának az igazi üzenete az, amilyen világgal találkozhatunk azokban az emberekben, azok által az emberek által, akiket körülveszünk. Mert nem biztos, hogy csupán az előadásokra kell koncentrálni, hanem arra a közegre, arra a légkörre, amit a többet tudó emberek meg tudnak jeleníteni, és ez meg tudja határozni a légkört az iskolának, a légkört a közösségeknek, az emberi találkozásoknak. Egyébként a mai szentmise üzenete is egy kicsit, ha nem is kifejezetten erről szól, de arról az átalakító erőről, amely egész életünket kell, hogy meghatározza.

***Szentbeszéd***

Kedves testvérek! Kulcskérdés: kinek tartjuk mi az Emberfiát? Nyilvánvalóan Jézus, talán mondhatom így, vizsgáztatja a tanítványokat, mert nem arra volt kíváncsi, hogy az emberek kinek tartják őt. Ezt felsorolták a tanítványok, de Jézus nem engedte, hogy itt megálljanak, hogy elmondják, ki miképpen vélekedik Jézusról. Ti, akik velem voltatok, akik a tanítványaim vagytok, ti mit gondoltok rólam, kinek tartotok engem? Nekem adatott minden hatalom mennyben és a földön, mondja Jézus, és pontosan ezért kulcskérdés a mi számunkra is, hogy hogyan is állunk azzal a hatalommal, amit Jézus hozott el ebbe a világba, és ez a hatalom az, ami az embernek egy új formáját alakítja ki, és végeredményben minden erről szól, abban az esetben van a világ kérdése a mi kezünkben. Márpedig Jézus ezt várja el a tanítványoktól és ezt várja el ma is a tanítványaitól, mert mi vagyunk Jézusnak a tanítványai.

Ugyanis a világ számára kulcskérdés, hogy mit gondol a hatalommal kapcsolatosan és egyáltalán mire megyünk azzal a hatalommal, amit nem a világ ad nekünk, hanem amit Jézus ad át mindegyikünknek. Hiszen valaki mindig kulcspozícióban van ebben a világban, vagy megérdemli, vagy érdemtelenül, de a hatalom rendkívül fontos, és ez a mai üzenet a hatalom milyenségét faggatja. Nagyon lényeges kérdés, hogy az a hatalom, amit Jézus kínál a világ számára, meghatározó-e, mert ezen múlik az emberi életünk, sorsunk és ezen múlik a világnak a sorsa, miképpen élünk a hatalommal, miképpen él a világ a hatalommal.

Hát csak oda kell egy kicsit figyelni a televíziónak, rádiónak meg a hírközlő eszközöknek a híradásaira, szinte egyfolytában ezzel foglalkoznak, hogy az XY hogyan került olyan hatalomba, és XY hogyan él vissza hatalmával. Milyen érdekes, Jézus nem ezzel foglalkozik. Én számtalanszor gondolok arra, hogy mi a csudának kell nekünk, akik úgy gondoljuk, hogy keresztény értékeket képviselünk, egyfolytában leülni azokkal vitatkozni, akik már régen kijelentették, hogy ők mit gondolnak Istenről, a kereszténységről, mit gondolnak azokról az emberekről, akik ezeket az értékeket helyezik a középpontba. Hát mit akarunk, meg akarjuk győzni őket? Úgyse lehet. Egyáltalán, azt az üzenetet kellene nekünk újra meg újra meghirdetni, kimondani, amit Jézus bízott ránk.

Nagyon érdekes Jézusnak a magatartása, gondoljunk csak arra, amikor a hatalmukkal visszaélők Jézus Krisztust a keresztfára juttatják. És állandóan azzal foglalkozunk mi is, hogy a világ hatalmasai mit művelnek velünk? Ezt nem tudjuk megakadályozni, ők olyanok, amilyenek. Nekünk azon kell gondolkodnunk, hogy miképpen tudjuk megjeleníteni azt a hatalmat, ami onnan felülről való. Egyébként azok hatalma is onnan felülről való, akik érdemtelenül jutnak bizonyos lehetőségekhez, bizonyos pozíciókhoz, bizonyos hatalomhoz, de azoknak a hatalma is onnan felülről való, akik pedig érdemesek erre, akik tudják, hogy mire való hatalom.

Egyébként érdemes megfigyelni, hogy ma már bárki, aki hatalomhoz jut, nagyon jól tudja a leckét, függetlenül attól, hogy semmi köze nincs a keresztény gondolathoz, semmi köze nincs Krisztus tanításához, mindenki felmondja a leckét, mert a krisztusi tanítás bent van a levegőben, mindenki tudja. A kérdés csak az, hogy eszerint gyakorolja-e a hatalmat. De mindegyik felmondja, hogy a hatalom, az az érdekeit, életét szolgálni azoknak, akik hatalomba juttatták, mégpedig evilági hatalomba. A kérdés mindig ezen dől el, hogy ki hogyan értelmezi azt a hatalmat. Jézus maga mondta Pilátusnak, amikor Pilátus felteszi a kérdést: ki vagy te? és a hatalmát fitogtatja, és Jézus azt mondja, semmi hatalmad nem lenne fölöttem, ha onnan felülről nem kaptad volna. Mert mindenkinek a hatalma felülről való és mindenki érzi és tudja, hogy mire való, mire szolgál a hatalom.

Jézus minket kérdez: ti mit gondoltok rólam, ti kinek tartotok engem? Külön-külön, te, te, te és mindegyikünk, minek tartjuk Jézus Krisztust? Péter, nem tudjuk, hogy a tanítványok nevében válaszolt vagy a Lélek sugallatára mondta ő maga, de mert Péter az első a rangsorukban a tanítványoknak, hát ezt úgy vesszük, mint aki a tanítványok nevében mondta ki az igazságot: te vagy a Messiás, az élő Isten Fia, te vagy a Megmentő, a Megváltó. A Megmentő, a Megváltó az, aki kiszabadít bennünket a halál markaiból, mert mindenki a halál áldozata, aki magának él. Hát nem erre való az élet, mint ahogy semmi se a halál szolgálatára való, és legkevésbé a hatalom.

Jézus Krisztus, aki mondja, hogy minden hatalom nekem adatott égből és a földön, ezt a hatalmat osztja meg velünk, hívő emberekkel. Illetve mindenkinek felkínálja, de nekünk ez kötelező. Mi, ha keresztények vagyunk, akkor nekünk ez kötelező, hogy abban az értelemben gyakoroljuk a hatalmat, mert mindenkinek van hatalma, nemcsak a miniszterelnöknek meg a minisztereknek, meg a különböző evilági pozíciók birtokosainak. Nem, külön-külön mindegyikünknek ugyanaz a hatalma.

Jézus egyébként az ellentétek csodálatos összebékítője. Hiszen Jézus, aki a Messiás, az Isten Fia, minden hatalom az ő kezében van, kifejezi, hogy ez a minden hatalom mit jelent: nem azért jöttem, hogy nekem szolgáljanak, hanem hogy én szolgáljak. Az ember hatalomban való lehetősége pontosan ebben van, a szolgálatban. Nem az ember a világ közepe, nem az az ember nagysága, hogy milyen pozícióba kerül, az ember nagysága a szolgálat. Hát itt van a hatalmas ellentétek összebékítése. Jézus a Megváltó, a világ nagy jótevője, a világ ajándéka, és – szolgálók.

Mert az ember élete a szolgálatban teljesedik ki, semmi más nem ad értelmet az életünknek. Persze úgy gondoljuk, hogy sok minden másban tudjuk ezt megmutatni vagy kifejezni, most ne menjünk bele a különböző emberi próbálkozásokba. Egyszerűen ez az emberi élet értelme, és bizony nekünk erre kell figyelniünk, a szolgálat felelősségére, a hatalomgyakorlásra, mert a szolgálat hatalom. Aki szolgál, aki a másikat kiszolgálja, az kezében tartja a másik embert, de csak azt, akit szolgálunk, mert akit szolgálunk, az tudja azt, hogy jó helyen van az élete, jól megy a sora.

Mert az akarat alkot, a szeretet meg megment. Az akarat formálja meg alakítja a világ arculatát, így-úgy-amúgy, ami önmagában fontos is lehet akár. A szeretet az egyetlen, ami pedig átalakul. Aki szeret, az maga is átalakul, és aki szeret, az szolgál, mert a szeretet az egyetlen, amely meg tudja nyitni a másik ember szívének az ajtaját. A szeretet az egyetlen, ami ki tudja szabadítani az embert a börtönéből és ki tud nyílni az ember a másik ember felé.

Testvérek, ez a szolgálatnak az ereje, ez a szolgálatnak a nagysága, és ez az egyetlen módja az emberi élet kiteljesedésének. Tehát mindig, amikor a hatalom felelősségét faggatjuk, akkor nekünk erre kell gondolni és a magunk egyéni életében is erre kell gondolnunk. A szeretet teremtő erő, a szeretet az egyetlen, amely a másik ember személyiségét ki tudja nyitni, ki tudja az embert szabadítani a maga fogságából, és egy új világba jut az ember a másik emberrel való kapcsolatban. Hát ez az, amit mi szolgálatnak mondunk, és Jézusnak ez a fontos, hogy mi így gondolkodunk-e róla, így gondolkodunk-e a tanításáról, mert Jézus tanításáról nem lehet másképpen gondolkodni.

És pontosan itt van sajátos szerepe a templomi közösségeknek. Mert a templomi közösség azoknak az embereknek a közössége, akiket hívőnek mondunk, a hívő ember pedig az, aki önmaga fölé emelkedik azáltal, hogy a másik ember zártságát meg tudja szüntetni a szolgálatával, a szeretetével, a másik embert ki tudja nyitni, és ezáltal bejutunk az egymással való szeretetközösségbe. Az Egyház ezért szeretetközösség.

Természetesen a mi életünk nem a templomban folyik, a hétköznapiakban történik a mi életünk, a szeretetünknek ez a csodája. De a templomra azért van szükség, ezért hívja ide az Egyház a hívő embereket, mert az Egyház Krisztus jegyese, Krisztus menyasszonya. Krisztus velünk kötött házasságot és ezt az ünnepet, a Krisztussal való egységnek az ünnepét itt a templomban lehet csak a közösségben megünnepelni. Nyilvánvaló külön-külön mindegyikünk életét ez kell, hogy meghatározza, de egységben az erő és ez az Egyház kihívása.

És ezért tragikus, ha kiürülnek a templomok, mert akkor annak az áldozatai leszünk, hogy nekem egy magán, bennfentes kapcsolatom van Istennel, Jézus Krisztussal. Ugye a XX. századnak ez volt az egyik nagy-nagy hazugsága: Krisztus igen, Egyház nem. Akinek Krisztus igen, az Egyház meg nem, annak Krisztus senki, mert annak Krisztus annyi, amennyit ő magának Jézusból kifest, mint egy festőképet a gyerek. Krisztus világosan megmondja, nekem adatott minden hatalom, és a hatalom a szolgálat, és ebben teljesedik ki mindegyikünk élete a legkisebb közösségeinkben, a családban és a barátságban, és különböző közösségekben. Ez a fajta közösség, ez pontosan a királyi hatalmat jeleníti meg, vagyis a szolgálatot.

És a templomi ünneplés nélkül valójában nincs történelmi Egyház. Mert az Egyház nem csupán természetfölötti, vagyis emberi természet fölötti közösség, azoknak a közössége, akik önmaguk fölé tudtak emelkedni a szolgálat által, hanem bizonyos értelemben történelem fölötti közösség. Hiszen Jézus Krisztus előtt senki nem mondta ki ezt az emberről, ezt az egészen újat, hogy az emberi élet lényege, a hatalomnak a lényege a szolgálat. Ez az a hatalom, amely krisztusi és ez az Egyháznak a hatalma, amely hatalom legyőzhetetlen, mert emberi természet fölötti lények alkotják. Mint az első keresztyének idejében: „nézzétek, hogy szeretik egymást”, hát ez az, ami önmagunk felé emel bennünket, nézzétek, látható, sugárzik, fénylik, és ezáltal lesz történelem fölöttivé, és ez az Egyház öröksége.

Állandóan ezzel foglalkozunk, hogy mi az öröksége a keresztyénségnek. Ez! Mi Krisztus menyasszonya vagyunk, nem felesége, menyasszonya. Micsoda más a fiataloknak az egymás iránti friss szerelme! Hát ilyenfajta kell, hogy legyen a mi Krisztussal való kapcsolatunk, ami

megmagyarázhatatlan, magunk fölé emelő világba visz el bennünket. Egy kicsit minden fiatal a szerelmében egy más világba jut, aztán visszazuhan, aztán úgy gondolja, hogy ilyen világ nincs is. Nélkülünk nincs, szolgálat nélkül nincs.

Ugye múltkor beszéltem erről, a szeretet irracionális, az egységgel lehet igazolni. Minő érdekes, amikor az emberek kiábrándulnak egymásból, akkor azt mondják, hogy megismertem, vége, megismertem, hogy milyen. A szeretetkapcsolat nem ezen múlik, a szeretetkapcsolat kockázat, nem arról szól, hogy mit tudok róla, minden arról szól, hogy én hogyan fordulok felé. Nyilvánvaló, jó minél többet tudni róla, még a rosszat is, és annak ellenére mégis összetartozni. Hát ez a krisztusi hatalomnak a csodája. Isten ismer bennünket és mégis szeret, Krisztus ismer bennünket, mégis szenvedett és áldozatot hozott értünk, megváltott.

Megváltást vár a világ tőlünk, szokták mondani. Nem kell megváltani a világot, Krisztus már megváltotta. Igaz, de ez nagy igazság, a kis igazság itt dől el a templomokban. Mert a kereszténység közösség, azoknak a közössége, akik Krisztus menyasszonyai, akik fölismerték a Krisztussal való kapcsolatukban ezt, hogy „kinek tartanak az emberek, kinek tartasz te engem?” Pontosan ezt jelenti: mi megismertük Krisztust, és én minden gyengeségemben, minden gyarlóságomban hozzá tartozom, hozzá akarok tartozni, még a bűneinkben is. Nyilvánvaló, ha igazán hozzá tartozunk, akkor megszabadulunk a halál kultúrájából, megszabadulunk a magunkba zárt világunkból, és ez a Krisztussal egyesült világ, ez tudja megmutatni a hatalomnak erejét és nagyságát.

Gondolkodjunk ezen el. Ma még engedékeny vagyok, de ahogy vége lesz a nyárnak, egy kicsit szigorúbban kell, hogy hirdessük ezt az igazságot. Mert ez nem kedvtelés kérdése, ez nem van rá időm, nincs rá időm kérdés, ez az élet kérdése. Hát, az emberi kapcsolatok nem aszerint szerveződnek, hogy éppen milyen hangulatom van, milyen kedvem van, másra van időm, erre nincs. Hát akkor mit akarunk az életünkkel? Az életünk erről szól, és az élet forrása a Krisztus által alapított Egyházban fakadt föl.

+ *A M E N* +

### ***Szentmise befejezése***

Kedves testvérek! Isten áldása is segítsen bennünket az életutunkon. Állandóan a világot akarjuk megváltoztatni, jobbra tenni, formálni, alakítani. Elég ha magunkat megváltoztatjuk, elég ha mi a szeretet által új emberré leszünk és egymás életét tudjuk szolgálni és gazdagítani. Ez az üzenet. Az összes többi családság, az összes többi önigazolás, meg érdekorientált.

Isten segítse mindegyikünket abban, hogy jól éljünk azokkal a ajándékokkal, amik csak nekünk vannak, és minél több ember akarjon ehhez a közösséghez tartozva így élni. Jövő vasárnap kicsit már több embert várunk és aztán még többet. Mert hát nagyon-nagyon gyenge lesz így a menyasszony.

+ *Á L D Á S* +